

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/384/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812217984
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812217984.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika- Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 25. septembra 2013 č.k. 5C/144/2012-121 jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania a zamietol návrh rep. návrhy označené pod pôvodnými spisovými značkami, ktorými sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody eur a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza a. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moc aj § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa vo všetkých veciach za nedôvodný, a to z viacerých dôvodov. Vo všetkých podaných návrhoch sa navrhovateľ domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v jednotlivých exekučných konaniach. Pre prehľadnosť odôvodnenia rozsudku okresný súd osobitne zdôvodňuje nároky navrhovateľa vychádzajúc z jeho tvrdenia o nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote (navrhovateľom označené návrhy ako „ZE“). Tieto právne posúdil s poukazom na § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2005, § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení novely č. 341/2005 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2005. V jednotlivých veciach v zásade spoločne skonštatoval, že i napriek tomu, že v danej veci súd rozhodol o zmene exekútora po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma. Zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožitelnosť pohľadávky nemá vplyv. Nesprávny úradný postup by musel byť takou podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať. Len pre úplnosť súd konštatuje, že poverený súdny exekútor mohol vykonávať všetky úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora alebo do rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene exekútora v zákonnej lehote nemohlo preto dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Tvrdenia navrhovateľa, že mu vznikla majetková škoda v sume 175,- eur a nemajetková ujma 1.051,08 eur sú ničím nepodložené a účelové.

V podaných návrhoch /označené navrhovateľom „NZP“, v ktorých navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, svoje nároky oprel o tvrdenie, že súdy rozhodli o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po zákonnej lehote, pričom v dobe bezdôvodnej nečinnosti súdu mu vznikla škoda a nemajetková ujma. Tieto právne posúdil s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.5.2010, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného do 31.5.2011 a novely Exekučného poriadku č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011. Podľa názoru súdu vychádzajúc z výslovného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne sa osobitne upravuje situáciu, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný nie udeliť poverenie ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ ani v jednom konaní nepreukázal nesprávny úradný postup súdu pri posudzovaní a rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nepreukázal existenciu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorá by bola v priamej príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Pokiaľ medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia v niektorých konaniach ubehla aj dlhšia doba, súd ju hodnotí ako primeranú a zodpovedajúcu zložitosti posúdenia exekučného titulu, ďalej ovplyvnenú nespokojnosťou oprávneného ako účastníka exekučného konania so súdom. V prejednávanych veciach navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní navrhol vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, čo bolo dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, resp. súd posúdil plnenie priznané v rozhodcovskom rozsudku ako v rozpore so zákonom podľa § 45 ods. 1,2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní/. K zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia došlo preto výlučne z dôvodov na strane oprávneného. Vo veciach podaných návrhov navrhovateľa /označených v návrhu ako „Istina RS“/ namietal navrhovateľ nesprávny úradný postup súdu, ktorý mal spočívať jednak v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote, a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia z dôvodu neuznania rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Tieto právne posúdil s poukazom na § 45 ods. 1,2 zákona o rozhodcovskom konaní /zákon č. 244/2002 Z.z./ . Okresný súd nepovažoval návrhy navrhovateľa za dôvodné. V tejto súvislosti dal do pozornosti výklad pojmu nesprávneho úradného postupu, ktorý uviedol NS SR vo svojom rozsudku 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným č. Rc 23/2011. Navrhovateľ sa však svojho práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia ani nedovoľáva. Oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu pred udelením poverenia vyplýva nielen z horecítovaných zákonných ustanovení, ale i z takmer jednotnej a dlhodobej súdnej praxe, podporovanej i rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie, a to najmä vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira /C-40/08/. Preto je podľa názoru súdu nesprávny názor navrhovateľa, že vydaný rozhodcovský rozsudok tvorí prekážku veci rozhodnutej, pretože rozhodcovský rozsudok ako tzv. paakt, nikdy nemal účinky právoplatného a vykonateľného rozsudku /viď i ÚS IV/. V zmysle uvedeného sú potom tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súdu vo všetkých uplatnených nárokoch neopodstatnené, preto navrhovateľovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Pokiaľ exekučný súd dôsledne a precízne posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky a vyvodil právny záver, že táto rozhodcovská doložka je neplatná, rozhodcovský súd nemal teda oprávnenie vec prejednať a rozhodnúť rozsudkom, bol tento jeho postup tak ako súd vysvetlil vyššie legitímny. Uvedené platí i pre prípady, keď súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu neplatnosti dohody o vyplnení zmenky, na základe ktorej rozhodcovský súd priznal plnenie v rozhodcovskom rozsudku. Pokiaľ navrhovateľ predkladal na vykonanie exekúcie exekučný titul, ktorý jeho pričinením bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal oprávnenie /rozhodcovské doložky si oprávnený vopred pripravil vo Všeobecných obchodných podmienkach k zmluve o úvere/, alebo z dôvodu prisúdenia plnenia v rozpore so zákonom, nemôže sa teraz odvolávať na nemožnosť ďalšieho uplatnenia svojho práva zo zmlúv o úvere pred súdom v dôsledku veci rozsúdenej. Tento stav zapríčinil jedine oprávnený a pokiaľ mu vznikla škoda alebo nemajetková ujma, zodpovedá si za ňu sám. Okrem toho zdôraznil, že exekučné súdy oprávnenému /navrhovateľovi/ zamietali žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe predkladaných rozhodcovských rozsudkov už od roku 2009, preto nemohol odôvodnene očakávať aj v nasledujúcich rokoch, že súd bude na základe obdobných exekučných titulov exekúciu pripúšťať a vydávať poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ v návrhoch označených ako „NP“ ďalej tvrdil, s poukazom na povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o

udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti, že súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala spoluprácu s účastníkom konania rozhodol o tejto žiadosti udelením poverenia po uplynutí zákonnej lehoty. V niektorých veciach okresný súd zamietol v časti žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie s poukazom na to, že v zamietajúcej časti rozhodcovský súd priznal plnenie v rozpore so zákonom, vydal poverenie na vykonanie exekúcie v zvyšnej časti, následne súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky. V popísanom postupe exekučného súdu nie je možné vidieť žiadny nesprávny úradný postup. preto navrhovateľovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Vzhľadom na zložitosť tohto posúdenia, keď exekučný súd jednotlivo hodnotil istinu, príslušenstvo pohľadávky aj z pohľadu spotrebiteľského práva, konal práve naopak promptne a s náležitou odbornosťou. Súdny exekútor však disponujúc poverením pre vymoženie istiny mohol vykonávať kroky k vymoženiu tejto časti pohľadávky. Z rozhodnutia odvolacieho súdu zo vyplynulo, že súd nemal vydať poverenie na základe rozhodcovskej doložky ani čiastočne a exekúcia následne aj bola vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Navrhovateľovi preto nemohla vzniknúť žiadna škoda a ani nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s postupom súdu v danom exekučnom konaní, pretože uplatnené náklady na správu pohľadávky, udržanie a správu informačného systému a na spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním v sume 125,- eur vznikli /ak vôbec vznikli/ oprávnenému i pri čiastočnom vymáhaní pohľadávky. Vo veci pod sp. zn. 5C/167/2012 /vec sa týka konania 16Er/2615/2008 - povinný Jozef Fereje uznesením zo dňa 25.3.2010 č.k. 15Er/2243/2009-16 súd žiadosť o udelenie poverenia sčasti zamietol s poukazom na to, že v zamietajúcej časti rozhodcovský súd priznal plnenie v rozpore so zákonom. Vo zvyšnej časti bolo dňa 29.3.2010 vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Krajský súd v Trenčíne uznesením z 30.6.2010 č.k. 4CoE/246/2010-38 uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesením zo dňa 4.10.2010 č.k. 15Er/2243/2009-41 bolo exekučné konanie v časti, v ktorej súd neudelil poverenie na vykonanie exekúcie, zastavené. Dňa 18.10.2010 súdny exekútor vrátil poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu vymoženia pohľadávky vrátane príslušenstva. Z uvedeného nemožno vyvodit' nesprávny postup súdu. Súd sa musel zaoberať zákonnosťou vymáhaného plnenia, k čomu bolo potrebné, aby mal súd k dispozícii okrem exekučného titulu aj ďalšie doklady, na základe ktorých bol exekučný titul vydaný. K tomu bola potrebná súčinnosť oprávneného, ktorý žiadané listiny doložil takmer po 2 a pol mesiaci od požiadania súdu. Pre úplnosť súd dodáva, že navrhovateľ pri uplatnení a vyčíslení škody vychádza len z hypotetických úvah o vecných nákladoch, pričom na preukázanie vzniku škody v každej jednotlivéj veci neprodukoval žiadne dôkazy. Podstatnú časť svojich nárokov navrhovateľ zdôvodnil na základe nepravdivých tvrdení o počte dní omeškania súdu s rozhodovaním v konkrétnej veci, preto jeho tvrdenia o „pocitoch členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú až absurdné. V dôsledku činnosti navrhovateľa, ako správne poukázal aj odporca, boli praktiky navrhovateľa aj predmetom záujmu Európskej komisie a navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť s negatívnou povest'ou využívajúca neprijateľné podmienky. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. Súd preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. V predmetných veciach bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyhlúčení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Preto podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci, nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti, rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatými súdnymi konaniami, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyhlúčení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom (§ 16 ods. 3 O.s.p.), pričom o túto situáciu nejde. Preto súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav

neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody ku označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdavky, poštovné a telekomunikačné výdavky. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Navrhovateľ, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybne z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, teda vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytyka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. „súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnemu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu.

Skutkové zistenia a právne posúdenia jednotlivých vecí spojených do spoločného konania vykonané okresným súdom sú správne, podrobne a starostlivo v odôvodnení uvedené a vysvetlené, odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje podľa § 219 ods. 2 O.s.p. a na dôvody rozhodnutia odkazuje.

Čo sa týka prevažnej väčšiny odvolacích námietok vytykajúcich vady v konaní, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi resp. jeho zástupcovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 10.03.2013 (spolu s urgenciou na predloženie dôkazov). Pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na dva dni a to 23. a 25. septembra 2013. Na pojednávanie boli navrhovateľ i jeho právny zástupca riadne a včas predvolaní (12.09.2013). Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatočný čas- polroka oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5- dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať

vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá.

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania doručené v prvý deň pojednávania 23.09.2013 sa za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje skutočnosť, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci nestrannému súdu, pretože nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z pojednávania veci a toto považuje za nesprávne. Zároveň opakovane žiadal o prerušenie konania do rozhodnutia o podanej sťažnosti na Ústavným súdom SR. Ako prílohu označil ústavnú sťažnosť. Ústavnú sťažnosť predložil.

Odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, bolo Ústavným súdom SR rozhodnuté, a ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. októbra 2013 č.k. II. ÚS 559/2013-10).

Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti, odvolací súd sa v zmysle §219 ods. 2 O.s.p. stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a odkazuje na správne posúdenie uvedeného návrhu okresným súdom v napadnutom rozhodnutí. K námietke navrhovateľa, že okresný súd predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, proti ktorému podal odvolanie, okresný súd uvádza, že v zmysle § 171 ods. 2 O.s.p. je uvedené uznesenie vykonateľné pred nadobudnutím právoplatnosti. Ďalej odvolací súd dodáva, že aj vzhľadom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu je správne, ak okresný súd uprednostnil princíp hospodárnosti a rýchlosti konania, ktorého nedodržanie je navrhovateľom tvrdým vecným dôvodom podania samotného návrhu.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Z uvedeného dôvodu krajský súd už uznesením zo 6. novembra 2012 sp.zn. 17NcC/662/2012 právoplatne rozhodol, že sudca nie je vylúčený z pojednania a rozhodovania veci. Ústavná sťažnosť navrhovateľa voči predmetnému uzneseniu nadriadeného súdu bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2013 č.k. II. ÚS 559/2013-10). Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zároveň dotknutý záver o nevyvážení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané jednak písomne spolu s predvolaním na pojednávanie, ktoré riadne prevzal dňa 12.09.2013. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, na ktorom sa, ako už bolo vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a pod.

Z vyššieuvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.